

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 4 1974 2. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

1. MAI

KLASSE MOT KLASSE

UTEN EN REVOLUSJONÆR TEORI INGEN REVOLUSJONÆR BEVEGELSE

Av innholdet:

ARBEIDSRETTE:

Skal den "reformer" eller bekjempes?

SV: Ny reserveskanse for kapitalen

VÅRT MEDLEMSKAP I NATO

Fra en arbeidsplass

OLJEINDUSTRIEN

USA og Sør-Øst-Asia

I en redegjørelse for Representantenes Hus i april 1973 uttalte Vietnamgeneralen Abrams: "Det ville være oppmuntrende å få se en slags utopi i ferd med å realisere seg på jorden. Men for at dette skal kunne skje må en rydde av veien de problemene som gjør at USA får et stadig økende behov for tilgang til markeder, råvarer og framfor alt energikilder som befinner seg utenfor landets grenser." Generalen føler at han ikke har den ønskede kontroll over verdenskartet og legger til: "Vi står ansikt til ansikt med usikkerheten, og overfor den trenger vi en hær."

Tilhengerne av Pax Americana har grunn til engstelse overfor framtiden. Det ydmykende nederlaget på slagmarken i Vietnam har imidlertid ikke fått USA til å gi avkall på forsøkene på å opprettholde sitt imperium i Syd-Øst-Asia. Amerikanerne er blitt tvunget til å skifte strategi, men målet er ennå ikke oppgitt. Folkene i Vietnam, Laos, Cambodja og Thailand går nye blodige tider i møte. Men slaget om Cambodja er trolig slutt for imperialismen. Selv om USA fortsetter den økonomiske og militære støtte til Lon-Nol-klikken i Pnom-Phen, er det lite sannsynlig at USA vil, etter Kongressens bombeforbud, kunne forhindre kommunistene og patriotene i Cambodja i å ta makten. Disse kontrollerer 90% av territoriet og vil sannsynligvis innta hovedstaden før regntiden begynner i august. En seier for de revolusjonære i Cambodja vil innebære en betydelig støtte til FNL i Vietnam og Pathet Lao i Laos. Eisenhowers domino-teori var selvfølgelig helt korrekt politisk og militær analyse. Men så var det da også USA som i tilfellet Cambodja ved hjelp av CIA-kuppet i 1970 tvang Cambodjanerne ut av nøytraliteten og inn i den anti-imperialistiske leir og dermed bidro til at teorien går i oppfyllelse.

For å redde hva som reddes kan tar USAs strategi nå sikte på å forsvare hovedsaklig 3 bruhoder som skal danne grunnpillarene i et subimperialistisk system i området: Saigon-området, Indonesia og Thailand. (I Midt-Østen er Iran og Indonesia utpekt til å spille en tilsvarende rolle, i Afrika satses det mest på Etiopia.) Kort kan denne strategien sies å bygge på militær opprustning og økonomisk støtte til de lokale reaksjonære krefter og forbeholde direkte militær intervensjon bare som en siste utvei. Denne omleggingen av strategien har vært en absolutt nødvendighet for USA p.g.a. den geografiske spredning som frigjøringsbevegelsene har fått. Men ifølge den før siterte general Abrams må USA, når amerikanerne engasjerer seg direkte militært, "ha midler til å gjennomføre det avgjørende slag så raskt som mulig." At det her bl.a. tenkes på bruk av såkalte taktiske atomvåpen, sier seg selv.

For å kunne følge opp den subimperialistiske strategien i Sør-Vietnam må USA praktisk talt overse Parisavtalen.

Det finnes knapt en paragraf som ikke enten USA eller Thieu har brutt. Avtalen inneholder forbud mot samtlige deler av den støtten USA gir til Saigon-regimet. Våpenstøtte til de stridende parter er tillatt bare som erstatning til tapte og ødelagte våpen. USAs totale støtte til Saigon-juntaen i 1973 var på 2,5 milliarder dollar, hvorav 2/3 gikk til militære formål. Ettersom Paris-avtalen stiller Saigon-regimet og FNL som juridisk likeverdige parter er det også direkte avtalebrudd å gå støtte til den ene parten uten tilsvarende støtte til den andre. Paragrafene V og VI slår fast at alle amerikanske rådgivere og annet paramilitært personell skal trekkes tilbake. Imidlertid er det ennå nærmere 20 000 amerikanske "rådgivere" stasjonert i Sør-Vietnam, militær-teknisk personell, overvåknings-offiserer, torturekspert etc. Ved å nekte å anerkjenne PRR støtter de også opp om Thieus pretensjoner om fortsatt - tross Paris-Avtalen - å representere

Forts. side 10

Situasjonen i de imperialistiske land

E A.

I tråd med kapitalismens utvikling i de senere år, ga også 1973 betydelige omveltninger på den internasjonale arena. For kommunistene er det til enhver tid nødvendig å kunne gjennomføre en vitenskapelig korrekt analyse av slike endringer for på det grunnlaget å utarbeide en riktig politisk linje for den sosialistiske revolusjonen.

I den senere tid er det oppsvinget i klassekampen i den tredje verden som har vært mest iøynefallende. Et annet og stadig viktigere trekk synes imidlertid forholdene mellom imperialistmakten innbyrdes å være. En viktig tendens her er at de svakere imperialistiske lands interesser nå synes å stå mer i motsetning til den nesten "tradisjonelle" imperialistmakten U.S.A. og delvis sosialimperialismen representert ved Sovjetunionen. Vi har fått en ny og ekspansiv imperialist-koalisjon gjennom EEC, der Vest-Tyskland spiller den ledende økonomiske rolle. Videre er også Japan forlenget restituert etter den 2. verdenskrig og deltar nå for fullt i det imperialistiske kappløpet.

Det er viktig å ha klart for seg at imperialismen på ingen måte viser hen til en eller flere stormakters utenrikspolitikk. Imperialismen betegner et bestemt objektivt stadium, en epoke av de

kapitalistiske samfunns økonomiske utvikling. For å ha en riktig analyse av imperialismen, må man ha klart for seg utviklingen i hele den kapitalistiske verdensøkonomien. For igjen å sitere Lenin: Imperialismen er kapitalismens monopolistiske stadium.

Som kjent kom U.S.A. ut av den 2. verdenskrig som den nærmest enerådende imperialistmakt. Overfor et krigsherjet Europa kunne det amerikanske borgerskap temmelig fritt diktere og fremme sine ekspansive interesser. Under anti-kommunismens banner marsjerte de fram mot sitt økonomiske og politiske herredømme. Sitt mest konsekvente uttrykk fikk denne strategien i Truman-doktrinen, der U.S.A. temmelig åpent proklamerte seg som verdenspoliti med oppgave å slå ned sosialismen overalt i verden der den utviklet seg til en trusel mot "friheten". På dette tidspunkt sto U.S.A. imperialismen med nesten uinnskrenket herredømme og med monopol på det nye ødeleggesvåpnet - atombomben. Ut gjennom 50- og 60-åra fikk U.S.A. en stadig sterkere konkurrent i Sovjet som nå endelig hadde forlatt proletariats diktatur og meldte seg på i det sjåvinistiske stormaktskappløpet. Under parolen "fredelig sameksistens" har de to imperialistmakten søkt å dekke over sine terror-

Forts. side 7

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Redaksjon:

Einar Berg
Esther Bergerud
Line Dedichen
Egil Engeland
Gunvor Heggelund
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

Trykk: Eget Kontor-offset.

Vi vil kommunisme

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipprogram begynner slik:

"Kommunistisk Arbeiderforbund er en sammenslutning av kommunister i Norge og er en proletær organisasjon som vil arbeide for å virkeliggjøre et kommunistisk parti som arbeiderklassens redskap i kampen for gjennomføring av sosialismen i Norge. Kommunistisk Arbeiderforbund slutter seg også til verdensproletariatets internasjonale kamp som har til endelig siktemål: Gjennomføring av det kommunistiske samfunnssystem i hele verden.

Kommunistisk Arbeiderforbunds politiske grunnlag er: "Marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning."

Det kan være nødvendig å slå dette fast. Kommunistene er organisert med en konkret målsetting for øye: Opprettelsen av det klasseløse kommunistiske samfunn.

I og med at den vitenskapelige sosialisme (grunnlagt av Marx og Engels) oppsto i det forrige århundre er ikke kommunismen et slags virkelighetsfjernt Utopia. Marxismen sammenfattet historiske erfaringer og kunne fastslå gjennom en uangrikelig filosofisk livsanskuelse (den dialektiske materialisme) lovmessighetene og drivkraften i menneskesamfunnets utvikling. Den slo fast økonomiens bestemmende faktor for samfunnsforholda, klassenes oppståen, kampen mellom dem, og årsakene til den ene samfunnsklassens herredømme og utbytting av den annen. Marxismen slo istykker enhver idealisering av spørsmålet om "rett" og "urett" og om det ene menneskes rikdom og det annets armod og elendighet. På samme vis slo marxismen istykker enhver uvitenskapelig idealistisk "måte" å finne løsning på urett, krig og undertrykking.

Den viste de økonomiske forholds avgjørende betydning for moral, kultur og livsvilkår og den påviste det ene klas-sesamfunns revolusjonære overgang til det annet ut fra produktivkreftenes og produksjonsforholdas stilling - og den viser at folket og det alene ut fra sine vilkår er den virkelige drivkraft i historien. Den viser hvordan folket evner å endre sine vilkår når de ikke lenger tjener folkets streben etter fram-skrutt.

Men marxismen viser klassenes innbyrdes stilling i folket og deres stilling som enten forsvarere av det forgangne (ut fra sin interesse som privilegert) eller som revolusjonær forkjemper og drivkraft for et nytt samfunn som må sprengte de gamle vilkår og etablere nye. Denne kamp innebærer at den revolusjonære klasse som også er den mest konsekvente kjemper for å realisere de materielle betingelser til et nytt sprang i utvikling av produktivkreftene til slutt må seire - de representerer det oppadstigende progressive element.

Allerede forut for denne revolusjon vil den progressive klassen tross undertrykkelse ha evnet å forme sin politiske filosofi og sitt samfunnsprogram. Slik avløste industrikapitalist-borgerskapet feudalherrenes herredømme og slik vil den moderne industriarbeiderklasse knuse kapitalismen og borgerskapets herredømme.

I og med verdens-kapitalismens dominans, med den ujevne utvikling av produktivkreftene, (landområder imellom) viser den sin imperialistiske karakter. Kapitalismens herredømme utøves også utover de samfunn den sjøl utviklet. Den overtok makten i utviklede og halvfeudale land som f.eks. i Asia, Latin-Amerika og Afrika. Sjøl før det er utviklet et eget industriproletariat i disse land reises det nettopp her en revolusjonær folkefront mot de kapitalistiske utplyndrerne. Disse undertrykte folk og nasjoners kamp rammer kapitalistene som samtidig utsettes for "sin egen" industriarbeiderklassens nådeløse kamp. Men uansett vil det bli sosialistiske revolusjonære ideer, industriarbeiderproletariatets egen teori som blir den samlede antikapitalistiske frontes ideologiske plattform - fordi den peker framover - den er den progressive. Det er i alle fall proletariatets klasseinteresser som innebærer det revolusjonære grunnlag som kan nedkjempe imperialismen, og det er likefullt den klasse som vil dominere - det er den som representerer folkemassenes progressive drivkraft som skaper ny historie.

Frigjøring fra utenlandsk imperialism avhenger av konsekvent klassekamp rettet mot imperialismens innenlandske lakeier og de som profiterer på status quo, den vil måtte innebære en sosial revolusjon hvor de eiendomsløse masser trer fram med sine klare rettigheter og økende politisk dominans.

Her vil nettopp de eiendomsløse møte ny klassekamp - en ny politisk fase til full og endelig frigjøring inntrer. I de kapitalistiske land - som Norge - står arbeiderklassen aleine som egentlig progressiv revolusjonær klasse. Borgerskapet utøver sitt herredømme, den vil søke å befeste det gjennom en forsterking av den monopolkapitalistiske utvikling og ved full sammensmelting av finans- og industrikapital med statsapparatet forsterket og integrert i et hele.

Småborgerskapet, - en klasse hvis historiske-økonomiske utgangspunkt er småeiendom, handverksdrift og ikke-industriell produksjon - bekjemper borgerskapet og dets ekspropriasjon av småeiendom og likvidering av privateid småproduksjon. Men derfor er ikke småborgerskapet progressivt, - deres kamp når den dreier seg om forsvar av forgangne produksjonsforhold bærer ikke i seg noe element av produktivkrefters utvikling! Dets utgangspunkt er reaksjonært - ja,

dets egentlige innhold er å bekjempe til og med den progressive rolle borgerskapet engang i historien spilte da det nedkjempet feudalveldet og dets tilhørende laugsvesen og banet vei for industriproduksjonen.

At monopolkapitalismen i dag er forvandlet til en snyltende kapitalisme som til og med øder flere ressurser enn den tilsvarende produserer - at den ved siden av sin grenseløse utbytting og utplyndring av de arbeidende masser utvikler verdensomspennende økonomiske kriser og masseødeleggende kriger som kan få den mest tilbakeliggende og primitive småproduksjon med sin armod, småskårighet og nedverdiggende husmannskår til å virke som den reine idyllen, endrer ikke en tøddel på dette!

Det er dette kjærnespørsmål som skiller de virkelige kommunister fra dagens populisme enten den er "grønn" eller ikledd røde vimpler slik den opptrer hos AKP eller SV.

Arbeiderklassen er storindustriens resultat, ikke dens banemann. Men arbeiderklassen vil sprengte de kapitalistiske vilkår for produksjon og samfunnsvirke. Den vil styrte borgerskapets herredømme - opprette sitt eget som vil avskaffe privateiendommen til produksjonsmidlene. Arbeiderklassen vil rett og slett gjennomføre felleseie til naturressurser og produksjonsmidler - den feier altså tilside det småborgerlige grunnlag - bare slik bygges sosialismen.

Dette er arbeiderklassens politiske målsetting - det er den som forkaster de gamle vilkår som borgerskapet og imperialismens utbytting og makt er grunnlagt på - og gjennom denne revolusjon vil ikke bare arbeiderklassen frigjøres - men også alle andre arbeidende lag (også av småborgerskapet) frigjøres fordi sjøl arbeidende "eiendomsbesittere" er eller vil tvinges til utbytting, utrygghet nettopp i kraft av den kapitalistiske privateiendom.

Kommunistisk Arbeiderforbund er organisert som representant for den kommunistiske bevegelse som i dag konsekvent forsvarer marxismen og arbeiderklassens politiske bevegelse. Vi skal ikke gi oss før arbeiderklassens revolusjonære kommunistiske parti er dannet. Dette partis lederskap er en forutsetning for den revolusjonære omdanning av samfunnet til kommunismen. I dag er det nettopp vår oppgave å forsvare og befeste dette partiets revolusjonære teori og grunnlag, kalt: Marxismen-leninismen - Mao Tsetungs tenkning. For: Uten en revolusjonær teori, ingen revolusjonær bevegelse.

OLJEINDUSTRIEN:

ET "KVALITATIVT" BEDRE SAMFUNN ?

Blant annet gjennom regjeringens Stortingsmeldinger nr.25 og 30 begynner nå konturene av den norske oljeindustrien å avklares. De nakne tall forteller at vi står foran en voldsom utvikling. Det norske årsforbruket av olje ligger på ca. 9 millioner tonn. I 1980 vil årsproduksjonen ha nådd 70 millioner tonn olje (inkludert gassen omregnet i oljetonn). Det vil si at vi da vil eksportere 60 millioner tonn olje, til en verdi av 37 milliarder kr. Størrelsen av det siste tallet belyses av at hele eksportverdien av andre varer i 1977 vil ligge på 33,5 milliarder kr.

Denne utviklingen vil langt fra gjøre at "vi som nasjon, blir rikere", og at vi får "et kvalitativt bedre samfunn", som det heter så flott i Stortingsmelding nr.25. Oljeproduksjonen vil være basert på økt utbytting av lønnsarbeidet, og gjøre kapitalen rikere. Den vil skape et økende gap og en skjerpet motsetning mellom lønnsarbeid og kapital.

OMLEGGING I NÆRINGS- OG PÅ ARBEIDSMARKED

For det første vil oljeindustrien medføre en økt utradering av virksomheter som ikke klarer å konkurrere med den nye industrien om kapital og arbeidskraft. I denne forbindelse hilser nå staten den kommende reduksjonen i etterspørselen etter tradisjonelle norske eksportvarer med stor tilfredshet. Staten tar med sin økonomiske politikk sikte på planmessig å styrke denne virkningen av markedsmekanismene. DNA-regjeringen vil sørge for en "fast styring" av all nødvendig kapital og arbeidskraft inn i oljevirksomheten. I Stortingsmelding nr.25 antydes det at den tradisjonelle norske eksportindustrien ikke skal få de samme fordelene som tidligere. I stedet skal en ved f.eks. å la kronekursen gå opp vanskeliggjøre eksporten for denne industrien, slik at den utkonkurreres og får overført sin kapital til oljevirksomheten. Denne bevisste økonomiske politikken skaffer oljeindustrien ikke bare tilstrekkelig kapital, men også den nødvendige arbeidskraft.

På den ene siden reknar regjeringen med å skaffe oljeindustrien de nødvendige hundretusener av arbeidere ved "å styrke arbeidsmarkeds- og distriktpolitikken", dvs. dels med mer effektivt å få tvangsflyttet folk fra undersysselsettingsdistrikter, dels ved å bygge ut oljeindustrien i distrikter hvor arbeidsmarkedet ikke er så stramt. De rester-

ende må tas fra andre næringer og virksomheter, som dermed enten må rasjonaliseres eller utraderes. Staten har her bevisst valgt å bruke oljevirksomheten til å få gjennomført en forsert rasjonalisering og utradering, ved at den nettopp nå har satt ned forbud mot import av mer fremmed arbeidskraft.

Utbyggingen av oljeindustrien vil med andre ord bety en forsert rasjonalisering og nedlegging av andre næringer og virksomheter, en økt tvangsflytting og pendling for arbeidskraften, og en konsentrasjon av kapitalen omkring oljevirksomheten. Den vil også bety økte muligheter til å delta i lønns-slaveriet for både yngre og eldre, yrkesvalghemmede og kvinner (noe som setter Kvinnefrontens abstrakte krav om "rett til arbeid" i sitt rette lys som fullstendig i samsvar med kapitalens behov for øyeblikket).

ARBEIDERPARTIETS ROLLE

Ikke noe borgerlig parti - heller ikke høyre - ville kunne gjennomført ovenstående omfordeling av kapitalen så effektivt som DNA. De forskjellige borgerlige partiene er for sterkt knyttet til de forskjellige fraksjoner av borgerskapet og småborgerskapet til i samme grad som DNA å forfekte totalkapitalens interesser på tvers av den enkelte kapitaleier og de tilsvarende særinteresser. Dette viser seg bl.a. i spørsmålet om hvilke selskaper som skal få slippe til i oljevirksomheten. DNA vil reservere hele virksomheten for gigantene Statoil, Hydro og Saga (som er den private storkapitalens selskap), dvs. få en så konsentrert og dermed effektiv utnyttelse som mulig. Høyre på sin side mener at også de mange mindre selskapene må få være med, og går på denne måten inn for å opprettholde den urasjonelle, men for mange innbringende spekulasjonsvirksomheten.

Den langt mer effektive karakteren av DNA for kapitalen som helhet viser seg også i spørsmålet om den såkalte "deprivatiseringen" av bankene. Dette framstøtet fra DNAs side må bl.a. ses som uttrykk for behovet for å få en mer effektiv kanalisering av kreditten inn i oljevirksomheten enn det tradisjonelle private bankvesen kan gi. (SVs 1.mai-parole om "nasjonalisering av bankvesenet" blir i denne sammenheng bare enda mer tilpasset totalkapitalens behov enn DNAs "deprivatisering".)

Til slutt er DNA-regjeringens innstramning på sosial- og utdanningssektoren ytterligere et tiltak for å styrke oljeindustrien. Denne innstramningen skjer ikke på grunn av mangel på penger i statskassa, den er tvert om mer overfylt enn noen gang. Den skjer derimot for å reservere all økning av presset i økonomien og all tilgjengelig kapital for oljevirksomheten. DNAs og LOs fornyede forsøk på å holde reallønningene nede ved årets tariffoppgjør har samme

formål: å øke kapitalakkumulasjonen for oljeindustrien.

Totalkapitalen vil nå kunne akkumulere hurtigere i oljevirksomheten enn noen andre steder. DNA viser seg her altså på ny - nettopp ved sin relative uavhengighet av de enkelte kapitaler - som den mest effektive forkjemper for totalkapitalen, i motsetning til de borgerlige partiene, som er alt for sterkt knyttet til særinteressene innen borgerskapet.

STYRKET NORSK IMPERIALISME

Den økte kapitalakkumulasjonen gjennom oljen vil medføre økt norsk kapital-eksport og integrasjon i det imperialistiske verdenssystemet.

For det første vil oljevirksomheten knytte Norge nærmere til EEC-imperialistene. Det er avtalt at i 1980 skal Ekofiskfeltet levere 1/3 av Englands oljeforbruk og 1/2 av Vest-Tysklands gassforbruk. Samtidig vil Norge som oljeeksportør få felles interesser med OPEC-landa, og antakelig dermed havne over i en mer anti-israelsk og anti-amerikansk holdning. Allerede vår eksportstilling vil altså smelte oss nærmere sammen med EEC og bringe oss inn i det stadig økende motsetningsforholdet mellom EEC- og USA-imperialistene.

For det andre vil den akkumulerte kapitalen ikke finne rentable investeringsmuligheter her i landet, men må søke ut over grensene. Regjeringen framholder at overskuddet på handelsbalansen må brukes til 1) betaling av gjeld og renter, 2) "utviklingshjelp", og 3) utenlandsinvesteringer. Direktør Getz Wold i Norges Bank har i tråd med dette uttalt at oljeinntektene må investeres i utlandet og brukes til ren kapitalutførsel, bl.a. til investeringer i utlandet for norske multinasjonale foretak.

Oljevirksomheten vil med andre ord styrke den imperialistiske karakteren av norsk kapitalisme. Vi vil kunne bli et brennpunkt for motsetningene mellom de imperialistiske maktene. Norge vil dessuten bli ytterligere integrert i det imperialistiske verdenssystemet ved å bli enda mer avhengig av eksport og import enn tidligere.

DRAKAMP I ARBEIDERPARTIET

Vi har tidligere i artikkelen understreket DNAs større evne til å representere totalkapitalens interesser enn de borgerlige partiene. De siste begivenheter i forbindelse med det statlige Statoil har imidlertid avdekket at det også innen DNA er i ferd med å bli etablert tilknyttinger til enkeltkapitaler, noe som er i ferd med å skape dype motsetninger innen regjeringspartiet, og svekker dets evne til å representere totalkapitalen.

Det som har skjedd, er at DNAs to ledende folk i Statoil - Arve Johnsen og J.Chr. Hauge - er kommet i skarp kon-

flikt med særlig Per Kleppe i regjeringen om Statoils stilling i forhold til staten. Per Kleppe ønsker på sin side en kontinuerlig statskontroll med Statoil, og at selskapets overskudd skal inn i statskassa for å bli refordelt derfra. På den andre siden går Johnsen og Hauge inn for en statsaksjeselskapsform på linje med Hydro. Dette standpunktet innebærer at Statoil får medlemskap i Norges Industriforbund og Norsk Arbeidsgiverforening, og at Statoils ledelse får en selvstendig kontroll med Statoil, bl.a. med investeringer og kapitalplasseringer. Johnsen og Hauge går bl.a. inn for selvstendig samarbeid med det italienske statsoljeselskapet.

Johnsens og Hagues posisjon avspeiler den nødvendige utviklingen for "statlige" produktive virksomheter som produserer for profitt. De startes opp ved hjelp av en statlig kapitalakkumulasjon. Men når de først er i gang, etableres de med nødvendighet som enkeltkapitaler, og kommer i mer eller mindre motsetning til staten som forvalter av totalkapitalens interesser. På den ene siden er staten den herskende klassens undertrykkelsesredskap overfor arbeiderklassen. Men for å kunne fungere som dette må den nettopp på den andre siden forfekte den herskende klassens samlede (dvs. totalkapitalens) interesser, ofte på tvers av forskjellige fraksjoner av borgerskapet (enkeltkapitalene). Det allerede oppståtte motsetningsforholdet mellom

Statoil og staten viser for øvrig det tvers gjennom illusoriske i reformismens og revisjonismens ønskedrømmer om en statlig organisert kapitalisme: Kapitalen kan aldri framtre som noe annet enn som konkurrerende enkeltkapitaler, og vil aldri kunne organiseres i hjel.

Per Kleppes posisjon på den andre siden uttrykker reformismens drøm om en slik organisert kapitalisme, en politikk som i virkeligheten bare tilsvarer statens funksjon som ivaretager av totalkapitalens interesser, ofte på tvers av enkeltkapitalene. Med den økende representasjonen av DNA- og LO-pamper i de forskjellige styrer og representant-skaper er motsetningene mellom enkeltkapitalene og mellom disse og totalkapitalen i ferd med å slå gjennom innen selve DNA, og er en viktig grunn til partiets indre krise. - SV derimot er fortsatt relativt "ubesudlet" av enkeltkapitaler, og ligger følgelig nærmest opp til Per Kleppe og Reiulf Steen. SV ønsker "kontroll" med Statoil "på linje med kontrollen over NSB og NRK". Finn Gustavsen uttaler til Orientering: "Om vi skal ha et eget oljedepartement, må vi sikre oss at dets virksomhet er bestemt ut fra hensynet til hele samfunnet." I et kapitalistisk samfunn med dets borgerlige statsapparat betyr "hele samfunnet" nettopp ikke noe annet enn "hele kapitalen"!

Drakampen om Statoil reiser viktige perspektiver for det borgerlige statsapp-

aratet. Den viser at økningen i "statlige" produktive virksomheter og "personalunioner" mellom stat og næringsliv ikke fører til en stadig økende enhet mellom staten og enkeltkapitalene. Staten slår - nettopp som følge av det samme - like mye stadig nye sprekker. De økende krisene i de kapitalistiske statsapparater - også i dem som administreres av sosialdemokrater - er uttrykk for denne utviklingen, som vil øke behovet for brune, sterke menn. Antakelig ligger hunden begravet i forholdet mellom enkeltkapitaler og stat også hva angår de økende motsetningene i det sovjetrussiske statsapparatet.

Mer enn noe annet betyr denne utviklingen en fallitt for reformismens og revisjonismens "organiserte" kapitalisme, som gradvis skal omdannes til sosialisme, og viser nødvendigheten av den proletariske revolusjonen, knusningen av det borgerlige statsapparatet, og opprettelsen av proletariats diktatur.

hb.

VÅRT MEDLEMSKAP I NATO

Vårt medlemskap i NATO er i skuddlinja akkurat nå, og da kan det kanskje passe å tenke tilbake på hvordan og hvorfor vi kom med i denne sammensvergelsen.

USA hadde gått ut av den 2. verdenskrig som den viktigste finansielle statsmakt i den kapitalistiske verden. De hadde tjent enormt på krigen som arsenal for de allierte, mens disse gikk ruinerte ut av konflikten. Storbritannia hadde f.eks. tapt 10.792 millioner dollars og opphørte dermed å være "verdens kreditor" - en rolle som det hadde spilt i flere hundre år, takket være sitt verdige kolonirike og sitt herredømme på havet. En rolle som nå USA overtok. Da så Truman, som den kyniske forretningsmann han var, sa opp Roosevelts "låne- og leie" avtale som hadde bestemt at våpenleveransene til "den felles sak" ikke skulle betales, hadde USA de tidligere allierte i sin hule hånd og kunne forlange hva som helst av dem.

Men hva hendte? Så langt fra å kreve, gjorde USA tilsynelatende det stikk motsatte: de tilbød det ruinerte Europa store pengesummer til gjenoppbygging. Men i virkeligheten var det ikke ut fra et overstrømmende hjertelag, men ut fra verdige lagre av varer og finanser som de ikke kunne få avsetning for på hjemmemarkedet. Det var overfylt da krigsleveransene stoppet opp og USA så seg faktisk truet av en liknende krise som i 1929, en krise som i den grad hadde skremt industri- og forretningsfolk i USA at slagordet var blitt: "Heller krig enn krise" - et "prinsipp" som kan sies å ha blitt holdt i hevd siden, for rustningsindustri og krig er og blir hovedkilden til den superprofitt som kapital-

ismen i sin imperialistiske fase ikke kan unnvære.

USAs "forutsetninger" gikk stort sett ut på en utvidelse av den generalavtalen om tariffen og handel (GATT) som over 30 stater allerede hadde underskrevet i Genf i 1947, blant dem Norge, og som representerte "gjensidige reduksjoner av tolltariffer og oppheving av 'diskriminerende' bestemmelser og andre hindringer for handel mellom landa".

"Forutsetningene" (betingelser er sånt stygt ord) var at hvert land som mottok "hjeip" inngikk en avtale med USA om følgende tiltak:

1) Vedtaking av finansielle og pekuniære forholdsregler for å stabilisere sin valuta eller opprettholde en "passende" kurs og i alminnelighet restaurere eller opprettholde tilliten til sitt pengesystem.

2) Samarbeid med de andre deltakerlanda med henblikk på å nedtrappe alle handelsbarrierer dem imellom eller overfor andre land, og stimulere utviklinga av den internasjonale handel med varer og tjenester.

3) Anvendelse av egne ressurser på en effektiv måte innafor programmets ramme og vedtaking av nødvendige tiltak for å garantere en effektiv utnytting av alle varer og tjenester som den amerikanske "hjelpen" stilte til rådighet for Europas økonomiske gjenfødelse.

4) Stimulering av produksjonen av visse råstoffer etter gjensidig avtale og lettere adgang for USA til strategiske råstoffer, for lagring. Det USA på den måten anskaffer seg tas fra det overskytende av et rimelig innenlandsk forbruk og det produserende lands nødvendige eksport.

5) (Hvert land sørger for) å opprette

en spesiell konto til deponering av et beløp i egen valuta som svarer til verdien av den hjelpa det har mottatt i form av gaver. Dette beløpet må kun disponeres til bestemte formål etter avtale med USAs regjering.

Den "betingelsesløse Marshall"hjelpen hadde o vorleåogjetem "magan" full av betingelser som slavebandt lovtakerne. Den konservative politikeren Lord Beaverbrook sa om Marshallplanen at "den er så generøs at vi bør avvise den med begeistring".

Det skulle imidlertid vise seg at amerikanerne hadde sikret seg en viktig og for mange overraskende bundsforvant i de sosialdemokratiske arbeiderpartiene som satt med regjeringmakta i England (Bevin) og i Frankrike (Leon Blum) - som i Norge med Einar Gerhardsen. De fryktet nemlig også kommunismen (jfr. Gerhardsens Kråkerøytale). Og her kommer det herostratisk berømte "kuppet" i Tsjekkoslovakia inn i bildet, da avverginga av et kupp fra høyre blei framstilt som et kupp fra venstre, dvs. fra kommunistenes side, da arbeidermilitsen satte en stor fot ned og avbrøt et forsøk på å få Tsjekkoslovakia til å ta imot Marshallhjelp, på linje med de vesteuropeiske landa. Den samme argumentasjonen blei også retta mot NKP da de kjempa imot Marshall"hjelpen" i Stortinget, ut fra det samme resonnement, nemlig det faktum at økonomisk avhengighet uvegerlig medfører politisk sådan, og pekte på alle de livsfarlige betingelsene som planen sto for, og som uunngåelig ville føre til politisk avhengighet av "den glade giver". Som antydning var Arbeiderpartiet med H. Lange og E. Gerhardsen i spissen, hysterisk redde for kommunis-

Forts. side 6 **5**

ARBEIDSRETEN:

Skal den "reformer" eller bekjempes?

Også i år har streikende arbeidere fått erfare den norske klassestatens karakter. De streikende arbeidere ved A/S Holmenkolbanen blei aktivt bekjempet ved hjelp av de lover og bestemmelser vårt sosialdemokratiske "velferdssamfunn" er grunnlagt på. Slik lovbestemmelse i den blant arbeidsfolk så beryktede "Arbeidstvistlov" er utformet vil nær sagt enhver streikekamp fra arbeiderne rettet mot utbyttinga - for bedre lønnsvilkår - kunne betegnes som "ulovlig".

Arbeidsretten er den domstol som avgjør om streiken er ulovlig og deretter har til oppgave å idømme bøter og økonomisk erstatningsansvar for den tapende part i størrelse opptil det eksempelvis en arbeidsgiver kan dokumentere han har "tapt" i driftsoverskudd og profitt p. g.a. arbeidsstans eller "go slow" aksjon.

Effektivering av inndringa av midlene inklusive utpanting er da en politisak.

Staten (Kongen som det heter) utpeker dommerne i Arbeidsretten (7 mann) hvorav 2 etter innstilling fra NAF og 2 fra L.O.

Dette er et av de statlige regelverk som L.O. er inkorporert i og viser L.O. som deltaker i klassestatens dømmende virksomhet - som L.O. sjølsagt ikke uten videre kan unndra seg uten at både de og Staten endret karakter! Lovparagrafene som arbeidere skal dømmes etter er behendig pakket inn i "uskyldige" formuleringer. En ulovlig streik blir enhver streik som er tariffstridig (dvs. brudd på inngått tariffavtale). Nå vil alle borgerlige "rettskafne" jurister si at det er rimelig - en frivillig inngått avtale må såklart en rett forsvare - og den må ta åtgjerder mot den som "bryter" en slik avtale.

For det første er en lønnsavtale bare frivillig forsåvidt som enhver dag må arbeideren ta det han kan få for rett og slett å leve - for det andre er en tariffavtale ofte pressa ned over hodene på arbeiderne på tross av rasende protester av en gjerne enstemmig arbeidsstokk på en bedrift eller det store flertall i en hel industrigren!

Et eksempel. Arbeiderne ved NORGAS, Bryn i Oslo, blei dømt av Arbeidsretten for ulovlig tariffstridig streik i 1970. Arbeiderne ved NORGAS hadde da 3 to-års tariffperioder på rad ved avstemminga forkastet tarifforslag, men fått dem servert som gjeldende avtaler! De to siste gangene var det flertall for forkastelse i Kjemisk industri overhodet.

Men avtalen blei den ene gangen fikset ved hjelp av "koblingsbestemmelsene for Riksmekling" og den andre gangen var det et statlig lønnsnemddiktat som er gyldig som tariffavtale!

Bedriften hadde i mange år nektet forhandling om til og med normal lønns- glidning. M.a.o. arbeiderne blei fullstendig pressa ned og blei dømt for avtalebrudd når de til slutt måtte ta kampen opp.

DNA-pressa kjørte hetskampanje mot "rebellene" på NORGAS - og L.O. og arbeidernes daværende fagforbund og forening i Kjemisk ville iverksette eksklusjon av de ulydige, de tjente sin plass i borgerstaten!

NORGAS-arbeiderne og seinere Sauda's ovnshusarbeidere, Oslo Sporveiers betjening m.fl. reiste imidlertid kampen på tross av disse lover, - og de vant fram. Det blei satset på arbeidernes egen store kampkraft og solidaritetsstøtte fra hele klassen som politisk brekkstang mot borgerstatens evne til å gjennomføre rettsforfølgelser mot de streikende som blei proklamert i dommen.

Videre er L.O.'s fagforbund og deres etablerte fagforeninger igjen underlagt lojalitetsbestemmelser overfor enhver dom Arbeidsretten utferdiger. Dette er også slått fast i arbeidstvistlovene og forsterket gjennom L.O.forbundenes vedtekter og gjennom Hovedavtalen LO-NAF

som Arbeidsretten på sin side overvåker og fortolker!

Gjennom dette mønsteret av korporativ organisering har kapitaleierne gardert seg på legal måte mot uvelkomne aksjoner fra arbeiderne som tar sikte på bedre lønnskår eller også ofte like viktig - de er gardert mot aksjoner og vegring av arbeiderne rettet mot lønnsnedpressing!

En ytterligere forsikring har kapitaleierne også fått i og med L.O.-organisasjonens integrering i systemet - L.O. vil bli overvåkingspoliti mot opprørske arbeidere!

De streikende arbeiderne kuttet ut L.O.-organisasjonen, etablerte en streikekomite og organiserte seg bak denne. De forsøkte ikke å forsvare eller å erobre rettigheter i rettssalen, men negligerte dommene og fortsatte kampen enhetlig, uten å vakle og med forsterket kraft.

Dette er dagens korrekte metode i de nødvendige økonomiske kamper. Alt preik om "fri streikerett" som "borgerrett" under dagens kapitalisme er en illusjon - men metoden: "tvers igjennom lov til seier" er veien å gå, men da må man reise "all kraft som klassen eier" - slik Rudolf Nilsen engang sa det.

VÅRT MEDLEMSKAP... Forts. fra side 5

men og bare alt for villige til å feste lit til et meget beleiligt utsendt rykte om at Norge skulle være neste offer for Sovjetunionens "aggresjon". Og "kuppet" i Tsjekkoslovakia blei da også brukt som et overbevisende argument for opprettelsen av og vår tilslutning til NATO.

Det het faktisk til å begynne med at utbygginga av forsvaret av "det vestlige demokrati" ikke skulle koste Norge et øre, eller i hvert fall ikke mange ører. Men faktisk har det økt vårt militærbudsjett fra 250 millioner før krigen til atskillig over 3 milliarder i dag. Og USAs andel i utbygginga av sin base i Nord-Norge ligger vel kanskje ikke langt unna. Nei, noen base var det selvfølgelig ikke tale om, bare en felles sikring av en utpost i forsvaret av det nevnte vestlige demokrati og den vestlige kultur mot "barbariet" i øst (Churchill "dixit" i Fulton) med Aden-

auers nazispekkede Tyskland som avantgarde. Ja, det var den gang.

Men hva så i dag? Når USA og Sovjet står arm i arm og kinn mot kinn og følger de samme imperialistiske mål? Vår utenriksminister har nylig igjen svoret troskap til NATO og vår høye beskytter USA. Beskytter mot hva? Mot HVEM? Det kan da vel ikke være mot USAs partner Sovjetunionen? De to står jo som garantister for avspenning og fred i vår verden, som nå later til også å skulle omfatte Japan. Nei, nå må alle illusjoner om NATOs demokrati og fredsbevarende rolle være avslørt. La oss nøkternt og objektivt betrakte det som hva det er: En militaristisk allianse som er den beste garantist mot den fare som det imperialistiske borgerskapet frykter mest av alt: arbeiderklassen og den sosialistiske revolusjonen.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Malmøyn.28, Bekkelaget, Oslo l.
Bærum: MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.
Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn.4,
Torgenholtet, 2010 Strømmen.
Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt.10,B, 3000 Drammen.

Kristiansand: Jan Erik Ryen, Palle Rosenkrantzgt.12,A,
4600 Kristiansand S.
Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.
Trøndelag: Thor Ragnar Dybwad, Boks 86, 7501 Stjørdal.
Tromsø: Tore Birkeland, Malmvn. 214, 9020, Tromsdalen.

GLOPP ---

Den røde Arbeiderens faste petit-skrivent, apekatten GRR, er reist på ferie til sitt hjemland. Før han reiste ba han en kollega om å skrive mds. petit. Av forskjellige grunner vil denne opptre under psevdonymet GLOPP. GLOPP har sendt oss et bilde av seg selv. Han har bedt innstendig om ikke å bli forvekslet med den NATO-offiseren som viste minst disiplin i offiser-debatten i Kveldsforum for en tid tilbake.

Ordet forfatter har alltid vekket en viss ærbødighet hos meg. Uvilkårlig har jeg assosiert ordet med Ibsen, Garborg, Hamsun, Strindberg osv. For å kunne benevnes som forfatter var det likesom ikke nok å gi ut et par bøker og å skrive litt i herværende middagsavis. Ordet forfatter var udefinert. Svend Elvestad for eks. skrev bøker, men han ble benevnt som journalisten Sven Elvestad. Hans Jæger som vitterlig har skrevet endel bøker ble verken titulert som forfatter, dikter eller journalist, han ble benevnt som bohemen Hans Jæger, men det var kanskje fordi han kikket litt langt ned i glasset.

Odd Eidem derimot er forfatter. Han ble i hvert fall presentert som det i

et par Kveldsfora forleden. På Kveldsforums talerstol "Min mening", som et slags åndselitens Speakers corner, har forfatteren Odd Eidem fått lov å framsi et par av sine åndsverk. Første gang snakket han om noen kvinnelige politikonstabler i Porsgrunn som hadde protestert på å bli forbigått i en ansettelsessak. Odd Eidem fortalte da på sin Eidemske morsomme måte om de kvinnelige politikonstablers menstruale problemer i forbindelse med politiutrykninger. Andre gangen Eidem opptrådte på åndselitens talerstol fortalte han på en meget dramatisk måte om lyden av strikkepinners knitring. Før krigen, sa han, hadde han holdt et foredrag for strikkende Askerfruer. Han sto på talerstolen og advarte om faren fra Hitlertyskland, om konsentrasjonsleirene osv. Men Askerfruen bare strikket og strikket. Det var den samme knitrelyden han nå hørte. Men nå var det Solsjenitsyn som hadde inntatt Eidems rolle og Sovjets fangeleire det gjaldt. Men klirr klirr klirr hørte Eidem.

På de gamle høgre skolene her i byen var det før oftest en do på gårdsplassen. Vel tilrette på en toseter kunne en i ro og mak studere datidens mest utbredte veggavis: med sin porno, billedlig og bokstavlig og annet åndsverk.

Jeg husker spesielt et dikt:

Her er alle like, fattige og rike.
Sitter på samme dasse,
ofrer til samme kasse.

Kanskje opphavsmannen, det måtte være mann for det sto skrevet på guttedassveggen, går rundt og titulærer seg som forfatter. Hvem vet, kanskje var det Odd Eidem som var opphavsmannen til siterte åndsverk. Jeg syntes å kjenne igjen stilen i Eidems innlegg i Kveldsforum.

Apropos Kveldsforum. Jeg beundrer Heradstveit. Han må være verdens modigste mann. For noen år siden tok han opp mannens problemer i skilsmisssaker, resultatet var en mengde truselbrev. Så skaffet han seg innpass blant storspioner og skrev en bok om disse - uten å bli likvidert. Så opplyser han i dagspressen at han vil studere Palestinageriljaens arbeidsmetoder, faren for å bli kidnappet er tilstede. Så tar han for seg Libertas - så går han inn i de privilegertes gutteklubb, frimurerlosjene. Hemmeligheten omkring frimureriet skal opprulles. Resultatet: Nye truselbrev. Jeg venter spent på neste: Vil han nå slå ned på KFUM - Kristelig forening for unge menn - og rulle opp denne organisasjonen?

Konklusjon: Lev livet farlig - som Heradstveit.

Situasjonen... Forts. fra side 2

istiske ambisjoner og å gi opprustningen en vakker ansiktsløftning.

Den siste imperialistiske omfordelingskrigen muliggjorde en enorm satsing for å stille vitenskapen i produksjonens tjeneste. Ved hjelp av den tekniske utvikling og den ødeleggende som krigen skapte, oppsto det nye "markeder" som representerte rike ekspansjonsmuligheter for kapitalen. Opprustningen kunne foregå relativt uhindret gjennom kriger bl.a. i Korea, Suez og Vietnam. Disse forskjellige faktorene medvirket også til å gi kapitalismen sikkerhetsventiler for de kriser som med mellomrom utviklet seg i systemet.

Fra midten av 60-åra kan det virke som om alt dette ikke har samme betydning lenger. Valutakrisene kan bl.a. illustrere U.S.A.s tilbakegang som imperialistmakt nr.1. Dollarens nedskriving og importavgifter peker på den linje som U.S.A. har forsøkt å føre, nemlig skjerpet handelskrig. Dette har imidlertid gitt et dårlig resultat, handelsstatistikken for 1972 tyder på en ytterligere forverring fra 1971. U.S.A. har derfor vesentlig en kortsiktig mulighet for å redde dollarens stilling, nemlig å øke utbyttet på den store kapital landet gjennom årtier har plassert utenlands (f.eks. olje). Som en imperialistmakt på retur må U.S.A. med stadig større griskhet forsøke å gjenvinne det tapte terreng. Mot U.S.A.s bestrebelser på å øke dollarinntektene og markedene i Den 3. Verden, står disse lands kamp for uavhengighet. Og mot U.S.A.s forsøk på å øke pengestrømmen fra

Europa og Japan står disses anstrengelser for å løsrive seg fra U.S.A.s dominans. En dominans som nå legger en hemsko for deres egne imperialistiske målsettinger.

Motsetningene innen den imperialistiske verden ble i så måte ypperlig demonstrert i forbindelse med oljekrisen. Prisstigningene på olje begynte før Oktoberkrigen i Midt-Østen. De ble satt i forbindelse med en kampanje om at verden angivelig var truet av en energikrise. Kampanjen var fabrikkert av U.S.A.s propagandasentraler og rettet til Europa og Japan. Høyere priser skulle gi U.S.A. dollar og gjennom produksjonsbegrensninger skulle det skapes en knapphetssituasjon som ville tvinge Europa og Japan til øket avhengighet av U.S.A. Men araberstatenes boikott- og prisaksjoner utgjorde en strek i dette regnestykket. Araberstatene spilte bevisst på motsetningene mellom imperialistene ved å oppfordre de europeiske og japanske borgerskap å forhandle direkte med de oljeproduserende land på selvstendig basis. Men U.S.A. har på ingen måte gitt opp kampen for sitt hegemoni i Europa. Nixons gamle forslag om en sammenslutning av de oljekonsumerende land under U.S.A.s ledelse og rettet mot de undertrykte folk og rivalen Sovjet, er fortsatt aktuelt. I januar kunne man lese om at U.S.A. planlegger en stor internasjonal konferanse om fremtidens energiproblem. Bl.a. er Norge innbudt. Dette må forstås som et nytt forsøk fra U.S.A. på å innordne Europa og Japan i den U.S.-amerikanske leir. Dessuten i

sammenheng med Kissingers utspill om en ny Atlanterhavspakt. Det kan nevnes at den fremste talsmann for en selvstendig europeisk imperialism, Frankrike, allerede har takket nei.

U.S.A.s forsøk på å øke utbyttet av gamle markeder har imidlertid vist sine begrensede muligheter. En annen utveg kan være masseødeleggelse av varer, noe som først og fremst skjer gjennom krig. En ny massiv masseødeleggelse gjennom en verdenskrig er en mulighet det er farlig å lukke øynene for. Den økende rivalisering om markedene utløser en hard kamp mellom de imperialistiske land. Hittil har den blitt ført med "fredelige" midler: handelsrestriksjoner, forsøk på å erobre markeder innenfra ved etablering av industri, valutarestriksjoner, osv. Men i sammenheng med en dypere krise kan motsigelsene bli så store at en ny verdenskrig blir nødvendig.

Men utkrystalliseringen av to leirer blant imperialistene er ennå ikke klar. Europa og Japan har ikke valgt side i striden U.S.A.-Sovjet og sosialimperialismen på sin side har fått stadig nye interesser av en integrering i den vest-europeiske økonomi.

Kommunistene må derfor utnytte tiden og situasjonen til å ruste arbeiderklassen for sin historiske oppgave. Målsettingen må være: Enten skal revolusjonen foregripe verdenskrigen eller verdenskrigen utløse revolusjonen. Arbeiderklassen er den historiske kraft som skal legge imperialismen og kapitalens destruktive krefter på den historiens søpeldynge hvor de hører hjemme.

SV: Ny reserveskanse for kapitalen

SV-ALLIANSEN

Grunnlaget for SVs politikk må søkes i bakgrunnen for de forskjellige samarbeidspartnerne i SV. Vi står her overfor hovedsaklig 4 grupperinger: SF, NKP, AIK og "uavhengige sosialister".

Når det gjelder SF, har dette partiet hele tida - trass i mange velgere fra industriarbeiderklassen - hatt en svak posisjon i fagbevegelsen. Fra starten av representerte SF vesentlig en allianse av liberal intelligens med et sterkt islett av kulturradikalisme, en tradisjonell reformistisk-populistisk strømning med tråder tilbake til Chr. Hornsrud og Johan Nygaardsvold, og en ny og mer militant populistisk gruppering (Sætra, Brox). Sammen brakte disse kreftene småborgerskapets og småkapitalens interesser til uttrykk. De fant hverandre i en pasifistisk betont protest mot atomvåpen og en nasjonalt orientert motstand mot NATO og EEC. Men SF gikk også - særlig gjennom sitt viktigste "faglige" innslag, Finn Gustavsen - inn for en mer aktiv statlig virksomhet og regulering av økonomien, eller som det selv sa: en mer radikal sosialistisk politikk enn DNA. Etter hvert la partiet også større vekt på å stå fram med en faglig politikk, uten å oppnå noen utslagsgivende faglig innflytelse.

NKP derimot har, antakelig gjennom hele sin historie, hatt en sterkere stilling i fagbevegelsen enn partiets generelle politiske vekt. Trass i DNAs utterskningsaksjoner overvintret NKP "den kalde krigen" i stor grad ved å beholde posisjoner i fagbevegelsens lavere rekker. SF har aldri hatt NKPs faglige styrke. Men denne styrken har etter krigen ikke basert seg på noen resolutt kampløse. Med noen unntak har NKPs tillitsmenn beholdt sine posisjoner vesentlig i kraft av sin organisatoriske anseelse og treghetens lov, på tross av sin politiske tilhørighet. De har i realiteten tilhørt et tillitsmannsskikt hvis kontinuerlige problem har vært manglende kontakt med grunnplanen, et problem som har mye av sine røtter i at de har latt seg oppsluke som bedriftsledelsens buffert overfor arbeidermassene. Under Furubotns ledelse støttet kommunistene etter krigen den permanente lønnsnemnda og stabiliseringspolitikken - under klasse-samarbeidsparolen om å øke produksjonen og styrke nasjonen. Splittelsen i 1949 betydde ikke noe avgjørende brudd med denne politikken. Med noen unntak gikk resten av NKPs tillitsmenn - sammen med de som var sparket ut - ofte i spissen for arbeiderfiendtlig rasjonalisering, og la aldri opp til noen virkelig kampløse overfor kapitalen. NKPs folk i fagbevegelsen gjennomførte aldri noen analyse av LOs integrasjon i statsapparatet, og de nødvendige konsekvenser dette måtte få for kampformene og holdningen til LO og DNA som helhet. De identifiserte seg selv grunnleggende med det LO-apparat som de utgjorde en del av det lavere skikt av. Denne typen tillitsmenn utgjør nå en viktig del av SVs faglige rygggrad.

Også for AIK gjelder det at de har en langt sterkere faglig basis enn SF noen gang har hatt. Vi finner her både tillitsmenn som alltid har stått tilknyttet DNA, og - ikke minst - flere av de sentrale Furubotn-folkene som ble sparket ut av NKP i 1949. Felles for disse er at de i hele etterkrigstida har stått på en tildels ekstremt arbeiderfiendtlig klasse-samarbeidslinje. Sin "radikale" profil har de ikke fra klassekampinnsats, men fra nasjonalt orientert motstand mot NATO og EEC. Ragnar Kalheim og hans nærmeste "kamp"fellere i Aker-konsernet er et tydelig eksempel på hva denne linjen har gått ut på. Med den begrunnelse "å produsere kapitalismen i hjel" har de gått i spissen for en knallhard rasjonalisering som har økt konsernets utbytting enormt. Under Nor-

gas-konflikten i 1970 spilte Kalheim & co en direkte streikefiendtlig rolle, og hindret et kanskje kvalitativt oppsving i klassekampen.

Når det gjelder SVs uavhengige sosialister, står faglige tillitsmenn av typen Kjell Fiskerud sentralt. Betegnende for disse er følgende formuleringer fra Fiskerud om arbeiderklassens selvstendige kamp gjennom "ulovlige" streiker i Aftenposten nylig:

"I en rekke saker har det bare vært paragrafrytteri eller byråkrati som er utgangspunktet. Klønete konservativ holdning fra bedriftsledelsens side er også ofte medvirkende årsak. Ved inngripen fra organisasjoner eller enkeltpersoner har da også de fleste konflikter blitt løst på en noenlunde fornuftig måte."

Ser vi på SV under ett, samler Valgforbundets faglige tyngde seg omkring Kalheim og tilliggende herligheter innen NKP. Furubotn-folkene er i dag i tillegg egentlig hoveddrivkraften i selve samlingsbestrebelsene. De to sentrale posisjonene er i dag besatt av Furubotn-"kommunisten" Roald Halvorsen, SVs daglige leder, og Kalheim, SVs faglige leder.

SVs FAGLIGE POLITIKK - STØTTE FOR KAPITALEN

SV består altså ikke, som det ofte gis inntrykk av, av nye, radikaliserende "Arbeiderledere". Det dreier seg om folk som hele tida etter krigen har sittet med posisjoner i fagbevegelsen. SV utgjør ikke noen virkelig opposisjon innen fagbevegelsen. SV er snarere et parti for, og delvis et produkt av det etablerte midlere og lavere LO-byråkratiet. I virkeligheten har DNA allerede tapt hovedkampen med SV om denne delen av det faglige byråkratiet. I strøindustrien i Oslo, Telemark og på Vestlandet har SV allerede nå delvis overtatt de viktigste faglige posisjonene. Denne utviklingen henger sammen med at DNAs pro-EEC-standpunkt betydde et endelig farvel med DNA for store deler av arbeiderklassen. I denne situasjonen var det ikke lenger mulig for Kalheim & co. å fortsette som medlemmer av DNA og fortsatt stå fram som radikale arbeiderledere. For ikke å miste grepet om arbeiderklassen ble det nødvendig å bryte med DNA, og etablere et større venstresosialdemokratisk parti, som kunne samle opp misnøyen og demme opp for en videre radikalisering i revolusjonær retning. Det siste var ikke utpreget vanskelig, i og med at det ikke fantes noen revolusjonær kommunistisk ledelse som var sterk nok til å trekke arbeiderklassen ytterligere til venstre. Dette desto mindre som AKP-gruppen i løpet av EEC-kampen definitivt kuttet enhver forbindelse med den revolusjonære linjen og dermed også sin tidligere progressive faglige politikk, og ble et leflende haleheng til Kalheim & co.

SV representerer således en allianse mellom det småborgerlig/borgerligpregede SF og de faglig-byråkratiske gruppene i NKP og AIK. (SVs sterkere fraseologiske vekt på arbeiderklassen i siste valgkamp enn AKP kommer nettopp av at AKP savner SVs faglige basis, og mer er et rent, militant uttrykk for småborgerskapet.) Men SV-alliansen innebærer ikke dermed noen virkelig motsetning. Klasse-samarbeidslinjen til SVs etablerte faglige byråkrater er ikke annet enn et pregnant uttrykk for den tradisjonelt sterke småborgerlige innflytelsen i norsk arbeiderklasse (den

samme tradisjonelle innflytelsen som AKP snur på hodet ved å se som et uttrykk for at det norske småborgerskapet i motsetning til andre lands er revolusjonært).

SVs hovedfunksjon har altså hittil vært å fange opp en arbeiderklasse i bevegelse, og å hindre en videre radikalisering ut over det venstresosialdemokratiske og etablerte faglige perspektivet. For å kunne klare dette har Kalheim & co. gjentatte ganger måttet tre inn på scenen i røde frakker. Like mange ganger har frakkene umerkelig skiftet farge i løpet av de skuespill som har vært oppført.

Den første storopptreden fant sted i forbindelse med LO-kongressen sist vår. I stedet for å angripe selve kongressen med dens udemokratiske sammensetning og korporative funksjon forkynte Kalheim at her skulle det store oppgjøret med Aspengren finne sted. Det hele endte med en ynkelig forestilling som best kan karakteriseres som: Opp som en løve og ned som en skinnfell. Kalheim holdt til slutt en tale hvor han berømmet Aspengren for hans kloke og avbalanserte takling av EEC-striden, og LOs beretning - bl.a. om de berømte korttidssekretærene - ble enstemmig vedtatt.

Så kom valgkampen. Her het det først fra SVs side: Forsvar seieren fra folkeavstemningen!, samtidig som det uten protester ble inngått en handelsavtale med EEC som ubønnhørlig integrerer landet i EEC-økonomien. Og mens en stigende høykonjunktur ga stadig økende profitter til kapitalistene og stilte arbeiderklassen i en usedvanlig gunstig kampposisjon med tanke på "ulovlige" streiker, konsentrerte SV (ufrivillig med AKP-gruppen bokstavelig talt på slep) seg fullstendig om agitasjon for å få SVere inn på Stortinget.

En annen opptreden fant sted i forbindelse med den "ulovlige" Verdal-streiken. Etter at Verdal-arbeiderne hadde avvist inngrep fra Jern og Metallforbundets side, reise SVeren og Kalheims nære medarbeider Ove Larsen opp til Verdal på Aker-konsern-ledelsens vegne, og fikk stanset Verdal-arbeiderne på halvveien, før ilden skulle begynne å bre seg i det tørre høykonjunkturgraset.

I forbindelse med vedlikeholdsarbeidernes streik på det like høykonjunkturrammede Borregaard, hvor den høyresosialdemokratiske fagforeningsledelsen aktivt gjorde seg til talsmann for streikebryteri, rykket Friheten ut med en artikkel hvor de tok avstand fra streiken, fordi den ikke var tilstrekkelig godt "forbedret" (les: ikke under SVs kontroll).

Kontroll har NKP derimot med Union på Skottfoss i Skien, hvor ventilen ble åpnet for en oppsamlet misnøye i en kort streik, før fagforeningsledelsen deretter (mot et stort mindretalls ønske) satte gjennom gjenopptakelse av arbeidet på grunnlag av en minimal lønns- og bonusøkning.

Det største skuespillet som hittil er oppført, var imidlertid høstens matmomsaksjon. Her utbasunerte de ledende SVere at nå skulle DNA presses til å avvikle matmomsen. Hele fagbevegelsens oppmerksomhet ble konsentrert om momsen. I mellomtida fortsatte høykonjunkturen og det stramme arbeidsmarkedet, og Arbeidsgiverforeningen kunne i forbindelse med sin lønnsstatistikk med stor forundring konstatere minimal lønnsnedgang og overraskende få "ulovlige" streiker - de hadde ventet noe helt annet! Og hva ble det så av matmomsen? DNA ga ikke etter, derimot gjorde SV knefall for Brattelies faste linje - både på Stortinget og ved å la truslene om uro på arbeidsplassene bli stående som det rene spillfakteri. Resultatet ble for ingenting å rekne for

arbeiderklassen. For kapitalistene derimot betydde momsaksjonen en kjærkommen avledning av arbeiderklassens oppmerksomhet fra en usedvanlig gunstig streikesituasjon.

SV har også gått til "stormangrep" på det kollektive medlemskap. Men dette bolde angrepet er ådsaget av Ragnar Kalheims uttalte neddemping av enhver politisk begrunnelse for avvikling. Minst mulig diskusjon av hvorfor: Arbeiderklassen skal ledes med bind for øynene ut av DNAs og inn i SVs armer.

Siste SV-opptreden har imidlertid ikke en gang skinnnet av rødt ved seg. Det dreier seg om Orienterings karakterisering av Jern og Met-forbundets usle 7,5 % lønnskrav ved vårens tariffoppgjør som "et gjennombrudd for venstresiden". Litt av et gjennombrudd, ja - kravet dekker ikke en gang halvparten av prisstigningen de siste åra. Samtidig legger SV med dette arbeiderklassens skjebne i forbundsledelsens armer i stedet for Aspengrens. På denne bakgrunn kan vi utmerket godt forstå innholdet i Ragnar Kalheims klasseforraderiske uttalelse til Dagbladet nylig om at det gjelder å gjenopprette tariffavtalens og Arbeidsrettens autoritet. Klarere kan det ikke sies at det SV egentlig er ute etter er å gjenreise arbeiderklassens respekt for det borgerlige statsapparatet etter at DNA og Aspengren effektivt har revet den ned - dvs. fungerer som kapitalens nye reserveskanse.

SVs SAMFUNNMESSIGE GRUNNLAG

I forbindelse med momsaksjonen er det viktig å merke seg at SV nettopp konsentrerer det aller meste av sin virksomhet om aksjoner som kan samle flere klasser bak seg. Når all aktivitet blir lagt på denne typen aksjoner, og arbeiderklassens selvstendige klassekamp neglisjeres, betyr dette en svekkelse av klassens egen kamp, interesser og ledelse. A svekke arbeiderklassens selvstendige kamp tilsvarer da også de småborgerlige og borgerlige interesser som SV uttrykker. Småborgerskapet og den lille kapitalen ønsker seg gjerne arbeiderklassen i ryggen, men ikke i ledelsen. Når arbeiderklassen radikaliseres, gjøres dette best ved å engasjere klassen i saker hvor det umiddelbart synes å være felles interesser over klassegrensene, og hvor klassemotsetningene dermed utviskes. Dermed forsvinner arbeiderklassens eget revolusjonære perspektiv, og dens kampkraft blir i stedet mobilisert bak småborgerskapet og den lille kapitalens illusoriske og objektivt falske drøm om på privateiendommens grunn å hindre videre utvikling av kapitalismen. SV er i dag det mest raffinerte uttrykk for dette forsøket på å hemme arbeiderklassens selvstendige kamp, og er derfor kommunistenes taktiske hovedfiende. Dette mye mer enn AKP, både fordi SV med sin større oppslutning fungerer bedre i denne rollen, og særlig fordi SV har sterkere basis innen arbeiderbevegelsen - mens AKP ikke i samme grad representerer en småborgerlig strømning innen arbeiderbevegelsen, men har store vansker med å komme ut over småborgerskapet egne rekker.

Likevel ikke bare hemmer både SV og AKP utviklingen av en selvstendig arbeiderklasse. De bidrar også dermed til å fryse store deler av det truede småborgerskapet fast på sitt eget klassestandpunkt, et standpunkt de ut fra den stadige trusselen om ruinering og proletarisering kunne ha forlatt hvis det hadde fantes en selvstendig og slagkraftig arbeiderklasse som kunne vist dem muligheten av en annen framtid enn lønnsarbeidet, nemlig sosialismen og kommunismen.

Det objektive grunnlaget for de småborgerlige strømningenes fornyede styrke både utenfor (Venstre, Senterpartiet, Kr. F.) og innen arbeiderbevegelsen (SV, tildels AKP) er den konsekvente

monopoliseringspolitikk som DNA har ført etter krigen. For eller seinere måtte dette føre til en kraftig reaksjon fra småborgerskapet og den lille kapitalen, en reaksjon som kan ta seg "anti-kapitalistiske" og "anti-statlige" uttrykk, og som dermed kan fange opp deler av arbeiderklassen. SV og AKP er henholdsvis en større og en mindre viktig del av denne reaksjonen.

Det klassemessige grunnlaget for SV-alliansen kommer tydelig til uttrykk både i SVs allmenne politikk og i dets paroler for 1.mai-feiringen. I en periode med økende motsetninger innen den imperialistiske verden, skjønnmaler SV imperialismen på beste borgerlig-småborgerlig vis med en parole om "For internasjonal solidaritet, samarbeid, fred og sikkerhet!", i stedet for å stille den proletariske revolusjon på dagsorden. På like klart borgerlig-småborgerlig og reformistisk vis stiller SV parolen om "Aktiv kamp mot storkapitalens makt!" - som om "storkapitalen" ikke er en nødvendig foreteelse på dagens utviklingsnivå av kapitalismen, og som om det ikke gjelder å oppheve hele kapitalen og dermed hele utbyttingen. (Men for småkapitalen gjelder det nettopp å skjule sin egen utbytting og sin egen bestrebelse på å bli "storkapital"!.) SV sier også "Norske bedrifter i norsk eie!" - som om det er noen kvalitativ forskjell på "norsk" og "utenlandsk" utbytting for arbeiderklassen. SV krever også "Rettferdig skattepolitikk", noe som bare er helt i overensstemmelse med deres syn på det borgerlige statsapparatet som representant for "hele samfunnet".

At SV med dette ikke bare representerer småborgerskapet og småkapitalens interesser, men også totalkapitalens og

dermed "storkapitalen"s interesser, viser seg klart i 1.mai-parolen "Nasjonalliser bank- og kredittvesenet!". Denne parolen er egentlig uttrykk for nettopp storkapitalens interesse av å få en effektiv statlig kanalisering av kreditten inn i sine foretak, og av å oppheve den alt for store spredning av kreditten i dag. Den viser hvordan småborgerskapet og småkapitalens krav alltid i siste instans vendes mot dem selv til fordel for storkapitalen, fordi kravene baserer seg på kapitalismens videreeksistens. Og den viser hvordan høyresosialdemokratiets (DNAs) politikk alltid ligger på lur i venstresosialdemokratiet (SV).

STYRK DEN KOMMUNISTISKE BEVEGELSEN !

For den norske arbeiderklassen bør erfaringene med Det Norske Arbeiderpartiet være tilstrekkelige og smertefulle nok. DNA var tidligere ikke mindre "radikalt" i profilen enn SV er i dag. DNA sto ikke på et mindre "sosialistisk" grunnlag. Men nettopp på dette grunnleggende reformistiske grunnlaget har DNA utviklet seg til den åpenbare forkjemper for kapitalen som det er i dag.

Skal arbeiderklassen måtte gjøre denne erfaringen enda en gang? Det vil alltid stå nye, "ubesudlede" sosialdemokrater klare til å ta over som kapitalens nye agenter i arbeiderbevegelsen når de gamle alt for grundig har avslørt seg. Tida er nå inne til å foreta et avgjørende brudd med sosialdemokratiet i alle avskygninger, å bryte med reformismen og bygge en kommunistisk bevegelse som er arbeiderklassens egen politiske organisasjon på dens eget klassemessige grunnlag.

Politisk vedtak

MLU-gruppene er en kommunistisk ungdomsorganisasjon hvis oppgave i første omgang er å gjenreise Norges Kommunistiske Ungdomsforbund. (NKU). MLU-gruppene vil stille seg under ledelse av Kommunistisk Arbeiderforbund og vil gjennom all sin aktivitet arbeide for å utdanne kommunistiske kadre og på dette vis være med på å bygge det kommunistiske partiet. I arbeidet med å gjenreise NKU vil MLU-gruppene i første omgang trekke til seg de mest framskredne delene av den progressive ungdomsbevegelsen, først og fremst arbeiderungdommen. I dette arbeidet bygger vi på de beste av tradisjonene i norsk arbeiderbevegelse.

I sin første tid var NKU en revolusjonær ungdomsorganisasjon, og vi vil i arbeidet med å gjenreise denne bygge videre på disse revolusjonære tradisjonene.

MLU-gruppenes strategiske mål er under det kommunistiske partiets ledelse, å lede arbeiderklassens sosialistiske revolusjon og opprette proletariats diktatur, dvs. arbeiderklassens diktatur over alle andre klasser og lag.

For å nå dette strategiske mål vil vi stille opp følgende allmenne hovedoppgaver:

1. Studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs-tenkning.

Dette fordi marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning alltid må være en rettesnor for kommunister. Vi vil ved å studere de marxist-leninistiske klassikerne, Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao, dra nytte av deres erfaringer og nyttiggjøre oss de retningslinjer de har trukket opp i vårt arbeid.

2. Kamp for det proletære klassestandpunktet.

Vi vil med dette punktet slå fast at vi står på arbeiderklassens klassestandpunkt i klar front mot all form for borgerlig og småborgerlig tenkning. I vår standpunkttagen til aksjoner vil det avgjørende være om disse tjener arbeiderklassens interesser eller ikke. MLU-gruppene vil aldri støtte småborgerskapet kamp på deres egne premisser. MLU har dermed stilt seg i klar front mot den småborgerlige sosialismen.

3. Kamp mot opportunisten.

Dette punktet markerer MLU's innbitte kamp mot all form for opportuniste, både innad i organisasjonen og mot andre organisasjoners opportuniste. Grunnen til at MLU stiller opp dette punktet som en av de allmenne hovedoppgavene, er at ideologisk sett er de høyreopportunistiske partier og organisasjoner våre taktiske hovedfiender idag, og fordi opportunisten, både høyre- og venstreopportunisten, alltid vil være en av hovedfarene for det kommunistiske partiet og ungdomsforbundet.

I dagens situasjon utgjør høyreopportunismen, representert ved SV og AKP, hovedfaren. I andre situasjoner kan venstreopportunismen, representert ved f.eks. trotskismen og anarkismen, utgjøre hovedfaren.

I tillegg til disse tre allmenne hovedoppgavene vil MLU stille opp fire dagsaktuelle oppgaver:

1. Kamp for arbeiderungdommens økonomiske og politiske interesser.

Arbeiderklassen under kapitalismen er den eneste revolusjonære klassen, og MLU ser det som sin oppgave å trekke til seg arbeiderungdommen, og vinne denne for sosialismen. Betingelsene for å utvikle en proletær politikk er at ungdomsorganisasjonen er fast forankret i arbeiderklassen. Vi vil understreke nødvendigheten av at ungdomsorganisasjonen i sin helhet mobiliseres til støtte for arbeiderklassens kamp.

2. Kamp mot borgerlig indoktrinering i skolen.

Skolen er en indoktrineringsanstalt for den herskende klassen, og vil alltid være det under kapitalismen. All utdanning er gjennomsyra av den borgerlige ideologien som er en av forutsetningene for borgerskapets ideologiske og politiske makt. Den borgerlige ideologien er et resultat av borgerskapets makt under kapitalismen, og kampen mot denne må derfor knyttes til arbeiderklassens kamp for sosialismen.

MLU-gruppene står her i skarp kontrast til de småborgerlige ungdomsorganisasjonene, Red Ungdom og SVU, som utelukkende konsentrerer seg om interessekampen for reformistiske krav uten å sette denne kampen i sammenheng med kampen for sosialismen. MLU-gruppene derimot vil sette interessekampen inn i sin rette sammenheng.

3. Den anti-imperialistiske kampen. Mye av forståelsen for det imperialistiske systemet og krisene i kapitalismen, som vil føre til kapitalismens endelige sammenbrudd, ligger her. Det anti-imperialistiske arbeidet som MLU driver vil sette den kampen de undertrykte land og folk fører mot imperialismen i sammenheng med den kampen vi her i Norge fører mot kapitalismen - for sosialismen.

MLU stiller seg dermed i skarp front mot den småborgerlige linja i solidaritetsarbeidet. MLU stiller seg på den proletære internasjonalismens grunn.

4. Utdanne kommunistiske kadre under KA's ledelse. MLU-gruppene stiller seg under KA's ledelse og vil gjennom politisk og praktisk aktivitet arbeide for å utdanne kommunistiske kadre, og på dette vis være med på å bygge det kommunistiske partiet, et parti bestående av arbeiderklassens mest framskredne elementer.

Jeg vil gjerne skrive noen ord om en plass jeg har arbeidet på. For en verre plass har jeg aldri vært på siden jeg begynte å jobbe for åtte år siden. Den plass jeg mener er Henriksens Mål-søm, en liten buksefabrikk i Drammen. Den ligger på Nedre Storgate 42. Vi var bare 14-15 syersker der pluss et par stykker som sto og presset buksene. Kr. 11,05 var hva jeg hadde i timen. Noen akkord kom jeg ikke på i den tiden jeg var der. For med de akkordpriser som var der skulle man behøve et halvt år eller mer for å få sånn fart at man skulle tjene noe. For å legge opp et par sånne moderne vide bukser hadde jeg

ekte ta det som jeg skulle ha og sy på. Ikke bruke unødig mye tid når jeg skulle sette meg på stolen og ikke bruke tid på å ta hår vekk fra ansiktet mens jeg jobbet, da var det bedre om jeg tok håret bak i en strikk. Og for all del ikke bruke mer enn 3-4 minutter på toalettet. For det var ingen av de andre som brukte mer tid. Det sa hun til meg en gang jeg hadde vært der i ti minutter. Den dagen hadde jeg akkurat fått mensstruasjon og hadde så vondt i magen at jeg kunne ha krepert. Men slike saker tar man vel ikke hensyn til på slike plasser. Dessuten hadde man ingen varme på toalettet. Så der var det jo iskalt.

når man var på toalettet. Jeg ble ihvertfall nervøs når jeg var der. Når man satt der og skulle jobbe både feilfritt, pent og fort. Og så skulle ha den kjerringa stående enten bak, foran eller på siden, og hun sto og niglante for å se om man var rask nok. Det var så man nesten kunne eksplodere av raseri, når man selv satt og slet som en gal og hun behøvde ikke gjøre noen ting. Hun kunne gå der og ingenting gjøre, mens jeg og de andre arbeiderne satt og slet som gale for å tjene penger til henne og hennes familie.

Kjerringas to barnebarn og en liten puddel sprang omkring inne hvor vi arbeidet så å si hver dag. Det hadde nok ikke gått om noen av slavene hadde ønsket å ha barn og hund hos seg der hele dagen. Når jeg beklaget meg over de dårlige akkordprisene der, sa tillitskvinnen at ingen andre hadde klaget på prisene, og at det ikke kom an på prisen hvor mye du tjener, men på hvor mye du gjør. Antakelig har ingen våget å klage. Og etter tillitskvinnens uttal-else ser det ut som det ikke spiller noen rolle om man f.eks. senker akkordprisen. For da er det jo bare å jobbe mer. For som hun sa: Det beror jo på hvor mye man gjør og ikke på hvilke priser man har, om man skal tjene noe. Tro på det den som vil! Jeg har lovt meg selv én ting og det er at jeg aldri mer tar jobb i noen liten bedrift. For aldri har jeg sett maken til overvåking og en slik gjerrighet på bekvemmeligheter for arbeiderne.

Anne.

Fra en arbeidsplass

ca. 30 øre, og det tok omtrent 2½ minutt. Og for å sy sidesømmer på lange bukser, altså fire lange sømmer, hadde jeg 59 øre. Det tok meg ca. 5 minutter. Da kan man regne ut hva jeg tjente på det. Til saken hører at jeg har sydd i fire år på større fabrikker i Sverige, og har klart meg på akkord. Hva de andre hadde av priser på sine jobber har jeg ingen anelse om. Det var umulig å komme i kontakt med de andre som jobbet der. For man fikk ikke prate med andre i arbeidstiden. Og på matpausene satt alle ved sine faste bord. Så jeg ble aldri kjent med andre enn de to som satt ved mitt bord. Av tillitskvinnen fikk jeg vite at jeg måtte prøve å bruke tiden så godt som mulig. Ikke flytte hendene rundt for mye, men bare dir-

Merkelig at man ikke fikk blørekatar av det. Nesten like kalt var det der vi hadde omklædningsrom. Der var en varmeovn så bred som en smal planke. Og fis-lunka var den. Iblant hadde de glemt å skru på varmen i matrommet. Og da var det ganske kalt når man skulle sitte der og spise. Noen stempleklokke var det ikke der. Men det behøvdes ikke så lenge det var en vakthund på to ben der som alltid passet på at man kom presis. Vakt-hunden var kona til han som eide bedriften. Hun gikk der hele dagen som en bas, og passet på at alle jobbet hele tiden. Det var aldri noen som våget å ta fem minutter røyke- eller hvilepause. Og så dårlige priser som det var på akkorden, så hadde de vel ikke råd heller. Det ble til at man lurte seg til et par blås

USA og.. Forts. fra side 2

det eneste legitime regimet i Sør-Vietnam. Det er da også helt konsekvent av Thieu at han suverent har satt til side også § 11 i avtalen, som krever at det blir dannet et nasjonalt forsoningsråd, bl.a. med oppgave å arrangere valg. At Thieu i tillegg fortsatt holder 200 000 politiske fanger innesperret og stadig

foretar militære provokasjoner mot FNL-kontrollerte områder, er velkjent.

Disse flagrante og systematiske brudd på Paris-avtalen vitner om et regime som ikke kan holde seg på beina på anstendig vis og som befinner seg i desperasjon på avgrunnens rand. Dette har sammenheng hovedsaklig med to forhold: En katastrofal situasjon for Saigon-regimets økonomi og de politiske og moralske oppløsningstendenser som følger med den, og den økonomiske uavhengighet og politiske styrke FNL representerer. Tilstedeværelsen av den amerikanske krigsmaskinen og den dollarflommen som den dro med seg, skapte en kunstig velstand for de som tok seg arbeid i den oppsvulmende og uproduktive service-sektoren. Da storparten av amerikanerne etter hvert ble trukket ut av landet, førte dette til stor arbeidsledighet i byene.

Denne er i dag mellom 20 og 25%, blant de prostituerte skal den visstnok være enda større. Dessuten er industrien avhengig av stor import av både råvarer og teknologi, og dette sammen med prisstigningen på verdensmarkedet har ført til svimlende underskudd på handelsbalansen. Valutaen ble devaluert 16 ganger i løpet av siste år.

Den viktigste faktoren som undergraver økonomien i de Saigon-kontrollerte områdene er likevel det politiske press FNL representerer. I mann blant 16 er bundet til militære oppgaver, 19% av arbeidskraften er bundet til en meget korrupt administrasjon, og 700 000 befinner seg ennå av politiske grunner i såkalte strategiske landsbyer, dvs. konsentrasjonsleire. Enda viktigere er det at den politiske usikkerheten gjør at amerikanske og andre utenlandske kapitalister ikke tør investere. Dette er kommet klart til uttrykk bl.a. i Wall Street Journal. I kommunikøet etter møtet mellom Nixon og Thieu i april ifjor heter det bl.a. "Sør-Vietnams økonomiske uavhengighet beror i stor grad på landets evne til å fremme og trekke til seg utenlandske investeringer." Men, vel vitende om kapitalens skepsis og tilbakeholdenhet legger de to presidenter til: "Vi uttrykker vårt håp om at andre nasjoner og internasjonale institusjoner setter fram et samordnet og positivt program til støtte for Republikken Vietnam (!)" Dette nødscrik fra henholdsvis reder og kaptein på den synkende skute er blitt hørt. Le Monde (26. febr) kan fortelle om et strengt hemmelig møte i Paris den 16. oktober, der representanter for hele den imperialistiske finansmafiaen var tilstede, med Verdensbanken, Den Asiatiske Utviklingsbanken,

Det Internasjonale Pengefondet og UNICEF i spissen. Dessuten møtte (etter referatet å dømme statlige) delegerte fra Australia, Belgia, Canada, Danmark, Finland, Frankrike, Vest-Tyskland, Japan, Nederland, New-Zealand, Norge, Sverige, England og USA.

Denne sammensvergelsen er ifølge Le Monde kommet i stand på japansk initiativ, men ideen kommer etter alt å dømme fra fredsprisvinneren Kissinger. Ikke helt overraskende er oljemonopolene med i bildet. Et amerikanske finanstids-skrift, Pacific Basin Reports, kan fortelle at Sør-Vietnam - også her naturligvis på tvers av Paris-avtalen - allerede har gitt konsesjon til oljeboring utenfor Vietnamkysten til Esso, Shell og Mobil.

Selv om denne redningsaksjonen skulle bli satt i verk, er det tvisomt om den vil komme den vanlige vietnameser til gode. Den økende elendigheten i byene og den stadige fare for sammenbrudd i økonomien gjør at tiden arbeider for frigjøringsstyrkene. Undertrykkelsen mot tenkelige og utenkelige motstandere av Thiens regime er så beinhard at det 3. alternativ som rotløse kosmopolitiske liberalere gjerne drømmer om, ikke vil komme på tale. Enhver opposisjon mot Thieu må, om den vil være reell, solidarisere seg med FNL.

Indonesia og Thailand har hittil vært solide støttepunkter for USA. Den kommunistiske bevegelsen i Indonesia har p.g.a. en usedvanlig effektiv politiovervåking ikke klart å reise hodet etter massakren i 1965. Landet er derfor blitt et asiatisk Brasil, bare med den forskjell at den økonomiske aktiviteten (som i Thailand) mer og mer domineres av det smilende ansikt til den

stigende japanske imperialismen. De ville opptøyene i Djakarta i vinter rettet seg hovedsaklig mot den økende japanske dominansen over økonomien. Japan er en småborger blant verdens imperialister, maurflittig og dyktig i forretninger, men føler savnet av politisk og militær makt. Ropene på remilitarisering blir derfor stadig mer høylydt i Japan. På grunn av arbeiderklassens svakhet er det vanskelig å se at motstanden i Indonesia mot USA og Japan foreløpig kan bli noe annet enn en borgerlig antiimperialisme. Derimot er det grunn til å tro at utviklingen i Thailand er langt mer urovekkende for imperialismen. Den såkalte oktoberrevolusjonen som førte til at militærdiktaturet ble styrtet, var uttrykk for en borgerlig anti-imperialisme som i Indonesia, selv om det fantes en del revolusjonære elementer, særlig blant studentene. Det er ting som tyder på at denne "revolusjonen" ble støttet, om enn bare passivt, av USA. Imperialistene lærer også av historia, og de har sannsynligvis innsett fordelene ved å la de mer nasjonalt orienterte delene av borgerskapet, statsadministrasjonen, og hæren befeste sin maktposisjon på bekostning av de korrupte og politisk

nærskylte kompradorelementene. Thailand er USAs festning i Asia og siste militære skanse. Faller Thailand, er USA definitivt slått i dette området. Amerikanerne disponerer 6 flybaser i landet som står klar til å angripe med massiv kraft både i Thailand og i alle nabo-landene. (Det bør nevnes her at Kongressen i USA har bevilget 275 mill. dollar til eventuell gjenopptakelse av bombingene over Vietnam.) Imidlertid har landet økonomiske problemer å stri med av samme karakter som Saigon-regimet, selv om de ennå ikke er så akutte. Dessuten vokser geriljabevegelsen seg stadig sterkere, ikke bare kvantitativt (den opererer nå i alle landets provinser), men dens økonomiske og politiske organisering er blitt betydelig styrket. Bevegelsen blir ledet av det maoistiske kommunistpartiet i Thailand, men er som frigjøringsbevegelsen i Cambodja og Vietnam bredt sammensatt av patrioter i en anti-imperialistisk front og med sosial basis i landsbyfelleskapet. Fienden er ennå fryktinngytende, men den økonomiske og politiske krisen gjør at tiden her som i Sør-Vietnam og Cambodja arbeider for frigjøringsstyrkene.

I Latin-Amerika er framtidsutsikter

ne for den sosialistiske revolusjonen langt dystre på kort sikt. Her er det kontrarevolusjonen som er på offensiven, og hele kontinentet er i ferd med å bli brunt. Dette må bl.a. forstås ut fra at kapitalismen i disse landene er mer utviklet enn i Sør-Øst-Asia. De viktigste landene i Latin-Amerika, som Brasil, Argentina og Chile har monopolistisk økonomi og er dermed imperialistiske land om de er aldri så underordnet USA-imperialismen. Dessuten har ikke de latin-amerikanske bondemassene samme kollektivistiske landsbyorganisering som de asiatiske bønderne. Dette betyr at revolusjonen i Latin-Amerika hovedsaklig vil måtte basere seg på industriarbeiderklassen. For at denne revolusjonære kampen skal kunne føre fram, må første skritt være å kvitte seg med enhver reformistisk og legalistisk strategi som i Chile endte med forferdelse.

J.L.

CLARA ZETKIN

En kan ikke sikre virkelig frihet, skriver Lenin, en kan ikke skape et virkelig demokrati, for ikke å snakke om sosialismen, dersom en ikke river kvinnene ut av den for-dummede atmosfæren i hjem og kjøkken, dersom en ikke innkaller kvinnene til sivil tjeneste, i det politiske liv ... Ved å ta del i administrasjonen, vil kvinnene raskt lære og snart ta igjen mennene ... Proletariatet kan ikke frigjøre seg fullt ut dersom det ikke vinner full frihet for kvinnene.

Vi har nylig feiret Kvinnenes Internasjonale Dag, den 8. mars, som feires så å si hele verden over. Her var det "en rekke arrangementer og store demonstrasjoner hele landet over", men den største demonstrasjonen var naturlig nok i Oslo, og der gikk ca. 600 kvinner under de eneste to sosialistiske parolene: "Sosialisme en forutsetning for full kvinnefrigjøring" og "Ingen kjønnskamp uten også klassekamp". Den siste må vel da forstås slik at i det kapitalistiske samfunn som er et manns-

"Kvinnefronten" og hvorfor--

samfunn, utgjør mennene overklassen og kvinnene underklassen? Disse parolene hadde altså samlet ca. 600 deltakere i demonstrasjonen den 8. mars, som ialt tellet ca. 3000, m.a.o. omkring 20% presumtivt sosialt bevisste kvinner og menn. Skyldes dette de mannlige deltakere i motsetning til de 5% som stemte for et sosialistisk grunnlag på landsmøtet i Bergen?

Den revisjonistiske parolen "Vi er alle i samme båt" gjelder like lite for kvinnene som for arbeiderne og står for classesamarbeid som LO/NAF gir eksempler på. For å finne årsaken til undertrykkelsen av kvinner spesielt, må vi gå tilbake i historien og det så langt tilbake som til "urkommunismen" slik Engels skildrer den i "Familien, Privateiendommen og Statens opprinnelse" på grunnlag av Morgan's

"Ancient Society..." som igjen er basert på Backofens "The Matriarchate" (1861). Under matriarkatet hersket det "fred og forlik for loven", og "loven" var at alt var felles, også barna som tilhørte mødrene og deres nærmeste slekt og arvet dem, mens fedrene var ukjente. "Farsmyndigheten" ble eventuelt utøvet av mødrenes brødre. Det er høyst sannsynlig at senere tiders forestillinger om "paradiset" både her og hisset refererer seg til vage reminiscenser om de forholdsvis idylliske tilstander som har hersket under matriarkatet. "Slangen" i dette "paradiset" var - privateiendommen. Da utviklingen medførte at mennene fra å ha skaffet mat til klanen eller "gens"en ved jakt og fiske, begynte å temme kveg og dyrke jorda, og satte opp det første gjerdet

Forts. side 12

LES OGSÅ

Organ for Marxist - Leninistisk ungdom

Marxist-Leninistisk Ungdom - Bærum
Postboks 41 - Postnr. 1345 Østerås

som betød "dette er mitt", ble mennene interessert i å sikre seg "legitime" arvinger til disse første produksjonsmidlene, og dermed blei kvinnen mannens eiendom på linje med hans okse og hans asen som det sto i det 9. bud i den gamle katekismen. Monogamiet sikret ham eneretten til henne, mens han fortsatt, som gjøken, kunne legge egg i andres rede, for å si det sånn. Dermed var kvinnes skjebne avgjort. Fra å ha vært de herskende og bestemmende i samfunnet, ble de nå de første slaver, som August Bebel påviser det i sin berømte bok "Kvinner, Fortid, Nåtid og Framtid" som kom i 1879 (se kapittel 2: Konflikten mellom Matriarkatet og Patriarkatet, s. 28 am. utv. 1918). Bebel innleder sin bok med følgende påstand: "Det er kvinnes og arbeiderens felles lodd å være undertrykte... (men) kvinnen har et "fortrinn" fram for arbeideren: Hun er det første menneske som ble slavebundet". Kvinnen ble slave før mannen, eller arbeideren da. Og Bebel understreker klart den grunnleggende årsak: "All sosial avhengighet og undertrykkelse har sin rot i de undertryktes økonomiske avhengighet av undertrykkerne. Den historiske utvikling viser at kvinnene er kommet i denne stilling på et meget tidlig stadium." (Se 1ste kap. av samme bok). Her ligger fortsatt hunden begravet. Uten økonomisk uavhengighet gis det ingen ubetinget frihet. Derfor er det riktig å hevde at kvinnene må få adgang til alle arbeidsplasser i samfunnet på like fot med mennene. Men - og det er et stort MEN - og en avgjørende hindring: Kapitalismen kan ikke skaffe sikre arbeidsplasser for arbeiderne, ikke de mannlige engang, og enda mindre for de kvinnelige, som kommer etter mennene som arbeidsreserve og derfor alltid er de første til å bli sagt opp når konjunkturerne svikter. Påskuddet er da gjerne at de (fleste) har en mann som kan forsørge dem, når da ikke han også er arbeidsløs.

Men at kvinnene, på grunn av omstendighetene, egentlig er mer revolusjonære enn mannen, gir historien flere eksempler på. I "Arbeidernes Leksikon" står det å lese under avsnittet "Den proletære kvinne" følgende: "Allerede i kvinnebevegelsens første tid gjorde underklassens kvinner seg gjeldende som dens mest aktive element. Det var deres masser som gjennomførte erobringen av Bastillen og toget til Versailles under den franske revolusjon og de deltok i kontrarevolusjonen med våpen i hånd. Det samme var tilfellet under de revolusjonære bevegelser i det 19. århundret, under Julirevolusjonen i 1830 og Lyonoppstanden 1834 i Frankrike, under revolusjonene i 1848 i Frankrike og Tyskland og under Chartistbevegelsen i England. Men deres innsats var særlig sterk under Pariskommunen. Her deltok de i kampene på en måte som hører med til den revolusjonære sosialismens viktigste erfaringer. Kvinner og barn fra 13 år og oppover kjempet side om side med mennene. "Slik må det også bli under de kommende kamper for å styrte borgerskapet (hjemme i Russland), skriver Lenin. De proletariske kvinner vil ikke passivt se på at det vel væpnede borgerskap skyter på dårlig væpnede eller ubevæpnede arbeidere. De vil gripe til våpen." Og det fikk jo Lenin rett i.

Her er det på sin plass å nevne Fyrstikkarbeiderskenes streik her hjemme i 1889 som er av historisk betydning fordi den for første gang stilte spørsmålet om streikens berettigelse og derigjennom hele kapitalismen til diskusjon ikke bare for arbeiderklassen, men for hele offentligheten i Norge. (Arb.Leks.)

Kvinnenes innsats under den franske Revolusjon må ikke forbigåes. Da Konventet i 1793 proklamerte Menneskerettighetene, var det noen skarpsindige kvinner som forsto at det bare var mennenes rettigheter det gjaldt. Olympe de Gouges, en av stifterne av kvinnebevegelsen, lanserte da et manifest som

gjaldt Kvinnerne (eller Kvinnens) Rettigheter. Der heter det: "Kvinnen er født fri med like rett som mannen... Prinsippet for enhver overhøyhet ligger i alt vesentlig hos nasjonen som ikke er annet enn en forening av kvinner og menn... Alle borgerinner og borgere som er like for loven må ha like rett til enhver verdighet, plass og offentlig stilling, alt etter sin dyktighet og uten annen skilnad enn deres personlige egenskaper og evner... (Når) kvinnen har rett til å bestige skafottet, må hun også ha rett til å bestige talerstolen... Kvinner, våkn opp!"

Men lederne for de første kvinneorganisasjoner, Olympe de Gouges, Rosa Lacombe m.fl. - fikk ikke rett til å bestige talerstolen, men derimot full rett til å bestige skafottet. De ble alle halshogd.

Det var, som vi vet, Clara Zetkin som "innstifta da'n" i 1910. Datoen 8. mars ble valgt for å gjøre ære på amerikanske kvinner som alt i 1869 den dagen demonstrerte i New York for et krav som sto og framleis står på dagsordenen: "Lik lønn for likt arbeid", selvsagt uansett kjønn. I en samtale Clara Zetkin hadde med Lenin høsten 1920, etterlyser Lenin "en kraftig internasjonal kvinnebevegelse på klart teoretisk grunnlag". "For oss kommunister", sa han, "er den største prinsipielle renhet nødvendig også i dette spørsmål." Referatene fra kvinnes landsmøte i Bergen viser at nettopp dette mangler, også fra deres side som kalte seg kommunister. Og når det var tale om at "partiene" skulle ta seg av den politiske siden av kvinnesaken, understreket Lenin nettopp at "de kvinner som er kommunister hører hjemme i partiet som medlemmer, som de mannlige medlemmer, med samme plikter og rettigheter. Men, understreker han, da må partiet ha organer... som har den særlige oppgaven å vekke de bredest mulige kvinnemasser, og varig holde dem under sin innflytelse." Det ser for meg ut som det snarere er det omvendte som kvinnebevegelsen her tar sikte på.

L.D.

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer" (Strassbourgetesene), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipp-program og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profit.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program.

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

LES OGSÅ
RØDEFANE

Teoretisk tidsskrift for
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Postboks 2863. Kampen. Oslo 5

1. MAI - FESTMÖTE

Tøyen samfunnshus

Økernvn. 9 - Kl. 19.00

Festtale ved KJELL HOVDEN

Appeller ved MLU og KUL

Beverting - Underholdning - Dans

Kr 10. -

Arr. KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Svar

av Rudolf Nilsen

Tvers igjennom lov til seier
Ikke går det andre veier
til vårt drømte, frie land.
Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer
er vi treller alle mann.

La dem rase. La dem true.
Ikke vil vi la oss kue,
svarer vi dem koldt og kort.
Om I bjeffer, om I snerrer,
ennu er dog, høie herrer,
våre henders arbeid vårt.

Ennu er en streikebryter
fredløs niding tross han nyter
vern fra selve kongens råd.
En forræder kaller vi ham,
tross medaljen I kan gi ham
med samt ros for tapper dåd.

Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer,
er vi treller alle mann.
Reis all kraft som klassen eier !
Tvers igjennom lov til seier !
Støtt oss, den som kan !

Menstad

Norgas

Vietnam

**Ned med kapitalismen -
For sosialismen**

**For arbeiderklassens
enhet på klassekampens
grunn!**

Ned med klassesamarbeidet

**Ned med imperialismen For den
proletariske internasjonalsisme!**

1969 Røde Fane kommer ut med sitt første nummer.

1970 Marxist Leninistisk Front er dannet.

1972 Kommunistisk Arbeiderforbund blir organisert.

1973 Kommunistisk Universitetslag.

1974 Marxist-Leninistiske ungdomsgrupper.

Fra en liten gnist til en bevegelse

**FOR SOSIALISMEN
OG
REVOLUSJONEN**

